

ten havde ramt. Jeg har været mig fuldt bevidst, at det vilde det ikke, men der vilde ogsaa have været gjort en meget slet Forretning for Statskassen, hvis det havde været Forudsætningen, thi Efterstemplingsafgiften var $\frac{2}{3}$ pCt., medens den her paa lagte Afgift er $\frac{1}{5}$ pCt. Skulde der derfor skabes virkelig Kompensation for Statskassen, maatte netop det af mig stillede Forslag ramme betydeligt videre ud end Efterstemplingsafgiften. Det har ogsaa været mig fuldstændig bevidst, at den vilde ramme adskilligt flere Boer end Efterstemplingsafgiften; men den Afgift, hvormed den rammer, er til Gengæld saa meget lempeligere. Jeg tror, dette er en Afgift, som vil være ret let at bære, og det glæder mig, at den har faaet Tilslutning hos det langt overvejende Flertal af det ærede Udvalg.

Saa er der Ændringsforslaget under Nr. 67. Til dette skal jeg bemærke, at jeg kan gaa ind paa Tanken i det, men at jeg vil foretrække en anden Affattelse, til hvilken jeg skal stille Forslag mellem anden og tredje Behandling, og henstiller derfor til de ærede Forslagsstillere at tage dette Forslag tilbage.

Jeg skal nu nævne de Ændringsforslag, der vel, som jeg har sagt, ikke gøre Lovforslaget absolut uantageligt for mig, men som jeg dog maa fraraade. Der er først Ændringsforslaget under Nr. 10. Det gaar, som tidligere nævnt, ud paa at gøre det, der efter Regeringsforslaget, som det kom fra Folketinget, er en Bevillingssag, til en Ret for de paagældende, idet der staar: „Dersom et Dokuments Ikrafttræden er gjort afhængig af Betingelser, hvis Indtræden eller Bortfald ikke beror paa Parternes Villie, bortfalder dets Stempelpligt, naar Betingelserne ikke opfyldes“. Det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) har allerede gjort opmærksom paa, at hvis man forudsætter, hvad man jo ikke har nogen Ret til at tvivle om, at Regeringen vilde benytte den Bevillingsbemyndigelse, den faar ved Regeringens oprindelige Forslag, vilde denne Ret, som nu skænkes i Stedet for Regeringens Myndighed til at bevilge, i flere Tilfælde eller som Regel komme til at virke ugunstigere for de vedkommende, end Regeringsbemyndigelsen vilde være kommen til at virke. Her knyttes der nemlig Betingelser til, som ere formulerede i Ændringsforslaget under Nr. 9, der ogsaa kommer til at virke paa Nr. 10, som gøre Stillingen mindre gunstig, end den vilde være bleven, naar denne Bestemmelse ikke var indført, men den

Bemyndigelse, der skulde gives Regeringen, var kommen til at virke over det hele. Og jeg har en anden Grund til at modsætte mig dette Forslag; det er den, at jeg tror, det vil komme til at medføre overordentlig megen Uro og meget Besvær for Administrationen. Jeg tror, at der vil komme en Del Processer ud af det, idet man med denne Paragraf i Haanden vil kunne komme til Domstolene og kræve gennemført en Ret, som Administrationen i mange Tilfælde ikke kan gaa ind paa at indrømme, hvor det drejer sig om mere eller mindre pro forma Transaktioner. I saa Tilfælde vil det komme til Proces, og det er altid uheldigt, naar en Skattelovgivning er saaledes formet, at den fremkalder alt for mange Retstrætter.

Ændringsforslaget under Nr. 21 giver mig Anledning til en lidt videregaaende Betragtning. Den ærede Ordfører (Poul Rasmusen) sagde, at denne Regel og forskellige af de andre strengere Kontrolbestemmelser, der ere indførte, gaa ud paa ligesom at gøre Borgerne i stort Omfang til et Slags Opdagelsespoliti for Skatteadministrationen; og det ærede Medlem har paa en vis Maade ramt det rette i denne Udtalelse. Det er virkelig rigtigt. Men Forholdet er jo dette, at i Stempelsager har Staten egentlig ikke andet at falde tilbage paa end dette „Opdagelsespoliti“, for at bruge det ærede Medlems Udtryk, som dels skal udøves af de forskellige Myndigheder, der paa et stempelpligtigt Dokuments Gang gennem Verden faa med det at gøre, og dels af de private, der faa med det at gøre som Modtagere eller Besiddere eller paa anden Maade. Man kan sige, at dette er uheldigt, og at det offentlige eller Staten burde være sit eget Politi eller sin egen Skattemyndighed. Ja, det gælder for langt de fleste Omraader af Beskatningen; men det kan ikke gælde her paa Grund af denne Beskatnings ganske ejendommelige Karakter. Her er der jo ingen, der kan gribe ind direkte — som Regel ikke —; det er kun ad indirekte Vej, at denne Beskatning kan gennemføres, nemlig ved, at de Dokumenter, som ved deres Udstedelse ere uden Kontrol, paa et eller andet Punkt af deres Tilværelse støde paa Kontrollen og komme under Iagttagelse enten af en offentlig Myndighed eller af de private, der ere i Stand til og altsaa her have faaet en Pligt til at kontrolere Stempelpligtens Overholdelse, og det saaledes kan blive opdaget, om der er gjort Brud paa Stempelpligten. Det ligger i Sagens Na-